

210 ונאה 2 אהג חיינ

נוריה גוטגולד

ברור לי שכשאני עומדת פה היום ומדברת, עומדות קודם כל המטפחת שעל ראשי, החצאית, עומדים השרוולים שלי ומדברים. היום הזה הוא יום של מחנות, של קבוצות, של חלוקה וקיטוב. זהו יום שמלווה אצלי תמיד בתחושה קשה. כבר תשע עשרה שנה זהו יום שבו אני לא מוצאת את מקומי.

בכל יום בשגרה, יכולה לגשת אלי מורה ולשאול "למה מטפחת?" "מה משמעות כיסוי הראש?" בכל יום בשגרה יכול תלמיד לברר - "גדלת בבית דתי?", "עשית צבא?" ותמיד השאלות לגיטימיות ותמיד הן הזדמנות לשיחה, להכרות, ניסיון להבנה. לעיתים מתפתחים וויכוחים קשים, יש נושאים שקשה לגעת בהם ולפעמים לא מבינים והרבה פעמים לא מסכימים, אבל תמיד הכל באהבה, תמיד שומרים על כבוד הדדי.

ביום הזה יש לי תחושה שלכל השאלות יש מנגינה אחרת. "באיזה מחנה היית?" "תמכת בהסכם?" "הלכת להפגין?" פתאום אני מרגישה שמטרת השאלות היא לא להבין יותר, או להכיר יותר, אלא לקטלג: אני בסדר, או לא? אני אשמה או זכאית?

והקיטלוג הזה ממקם כל אחד מאתנו במקום שאין בו גמישות. הוא מוביל אותנו להתייחס בצורה אוטומטית, כוללנית. אין בו מורכבות והוא לא מאפשר הקשבה והבנה אין בו פתיחות ללמוד ולקבל.

כמה פעמים אנחנו חושבים על קבוצות בתוכנו שיש באמונות שלהם טעות, שהערכים שלהם מעוותים. שאנחנו טובים יותר מהם, צודקים יותר מהם. קחו רגע דוגמא בראש של מישהו שאתם מכירים. הוא יכול להיות עירוני, מושבניק, קיבוצניק, אוהד מכבי או הפועל, חרדי, ימני, שמלאני, או שייך לכל קבוצה אחרת. הוא יכול להיות אגואיסט, מתנשא, סנוב. אתם לא מסכימים איתו, אתם כועסים עליו, אפילו מזלזלים בו.

עכשיו בואו ננצל את היום הזה כדי לנסות להקשיב לו, להבין אותו, לברר רגע את העמדה שלו. אולי יש משהו שאתם לא יודעים. אפשר לנסות ללמוד עליו יותר, אתם יכולים לפנות אליו ולשאול אותו שאלות באופן אישי. מהי הדעה הפרטית שלו? איך הוא מבין ומסביר את הדברים. אתם עשויים לגלות מולכם אדם ערכי, דעתני, כזה שיש מה ללמוד ממנו. אולי אפילו לאמץ משהו...

רבין אמר בוועידה ב - 1993 : "גם אם אין רואים כולם עין בעין, גם אם יש חילוקי דעות ובלבד שהם אינם בבחינת 'ייהרג ובל יעבור', גם אם יש הבדלים וניואנסים, טוב וחשוב להתווכח אבל גם לחרוק שיניים, לנשוך שפתיים ולהמשיך יחד, כדי להגיע למטרה המשותפת, כאשר טובתה של המדינה קודמת לכל חשבון אישי ומפלגתי".

חילוקי הדעות בינינו מחדדים את העמדה של כל אחד מאתנו, הם מפריים אותנו ומקדמים אותנו אל המטרה המשותפת כעם, אך התנאי ההכרחי הוא השמירה על הגבולות. מתווכחים ללא אלימות, תוך כבוד הדדי. מי שחורג מהגבולות הללו פוגע במטרה המשותפת ובעם כולו. הוא עוקר את הכל.

אז נשארנו אנחנו, כל חלקיו השבורים של העם השלם הזה. נשארנו כדי להתפרק או להרכיב את עצמנו מחדש. אז בואו ניקח עוד צעד קדימה.

בואו ונאהב אהבת חינו.

מעבר לדרך שבה אנחנו מתווכחים ולא מסכימים.

בואו נחליט על עולם אידיאלי, בואו נבנה לנו אחד כזה פה עכשיו ובעולם הזה נשבור מחסום אחד.

נאהב מישהו שלא תכננו.

נפרגן למישהו שאנחנו בדרך-כלל לא מפרגנים לו.

אני לא מבקשת משהו שקל לעשות. לא משהו פשוט.

בואו נתאמץ.

בואו נתפאר במי שאנחנו ונחיה בשלום אמיתי עם מי שהוא לא אנחנו.

"יש בנו אהבה והיא תתעורר ותיגע. יש בנו אהבה והיא תנצח".